

Nr 132.

Godkänd av första kammaren den 9 maj 1922.

Godkänd av andra kammaren den 9 maj 1922.

Riksdagens skrivelse till Konungen, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om ändrad lydelse av 26 kap. 4 § byggningsbalken.

(Första lagutskottets utlåtande nr 16.)

Till Konungen.

Genom en den 3 februari 1922 dagtecknad proposition, nr 48, har Eders Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagda utdrag av i statsrådet och lagrådet hållna protokoll, föreslagit riksdagen att antaga vid propositionen fogat förslag till lag om ändrad lydelse av 26 kap. 4 § byggningsbalken.

Riksdagen har avslagit Eders Kungl. Maj:ts ifrågavarande proposition.
Stockholm den 9 maj 1922.

Med undersåtlig vördnad.

Nr 133.

Godkänd av första kammaren den 9 maj 1922.

Godkänd av andra kammaren den 9 maj 1922.

Riksdagens skrivelse till Konungen; i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning angående befrielse i vissa fall från erläggande av lastpenningar.

(Bevillningsutskottets betänkande nr 28.)

Till Konungen.

I en den 17 mars 1922 dagtecknad proposition, nr 188, har Eders Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över handelsärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga följande

Förslag

till

förordning angående befrielse i vissa fall från erläggande av lastpenningar.

Härigenom förordnas som följer:

Lastpenningar, varom stadgas i § 14 av förordningen den 9 juni 1911 med tulltaxa för inkommande varor (nr 80), skola icke erläggas för den del av fartygs avgiftspliktiga dräktighet, som överstiger 1,500 ton.

I övrigt skola från erläggande av lastpenningar vara befriade — förutom fartyg, som på grund av bestämmelserna i nämnda författningsrum åtnjuta dylik befrielse —

fartyg, som under samma kalenderår erlagt lastpenningar, maskindrivet fartyg eller lastpråm sex gånger och segelfartyg fyra gånger;

fartyg, som, efter att hava direkt eller med anlöpande av mellanliggande hamnar ankommit till svensk hamn från ort, i sjöfartshänseende belägen bortom en linje Islands västkust—Kap Finisterre, samt därefter under samma resa anlöpt utrikes, innanför en linje Skagen—Lindesnäs samt östra mynningen av Kielkanalen belägen ort, ånyo ankommer till svensk hamn för lossning endast av på resan medförd last från ort, belägen bortom förstnämnda linje, dock under villkor att för fartyget förut vid inklarering under resan erlagts lastpenningar;

fartyg, som, efter att hava i svensk hamn utklarerat till ort, i sjöfartshänseende belägen bortom en linje Islands västkust—Kap Finisterre, och därefter under samma resa anlöpt utrikes, innanför en linje Skagen—Lindesnäs samt östra mynningen av Kielkanalen belägen ort, för resan ånyo utklarerar i svensk hamn, dock under villkor att i sistnämnda hamn icke i fartyget intagits annan last än sådan, som är bestämd till ort, belägen bortom förstnämnda linje, samt att vid den föregående utklareringen erlagts lastpenningar för fartyget eller på grund av stadgandet i § 14 b) i förenämnda förordning skyldighet att erlägga sådana icke förelegat; samt

fartyg, som anlöper enbart frihamn.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1922 och gäller till och med den 30 juni 1924.

Till ovannämnda vid propositionen fogade protokollsutdrag har chefen för handelsdepartementet redogjort för vissa delvis ännu pågående utredningar beträffande ändrade bestämmelser i fråga om de allmänna sjöfartsavgifterna. Ehuru propositionen endast avser lastpenningarna har departementschefen därvid, då det syntes departementschefen riktigast, att riksdagen sattes i tillfälle att uttala sin mening i hela det berörda frågekomplexet, redogjort för och tillkännagivit sin ställning till under utredningarna framkomna förslag, även i vad de avse nedläggning i två administrativt fastställda statliga sjöfartsavgifter, nämligen fyr- och båkavgiften samt tonavgiften.

Riksdagen har i likhet med föredragande departementschefen ansett, att det av kommerskollegium, enligt vad som framgår av departementschefens ovannämnda redogörelse, i första hand tillstyrkta förslaget i fråga om lastpenningarna, nämligen dessas fullständiga avskaffande, av statsfinansiella skäl icke bör vinna bifall. Däremot har riksdagen funnit det med propositionen framlagda förslaget, innefattande befrielse i åtskilliga fall från erläggande av lastpenningar, vara, särskilt med hänsyn till syftet att främja den svenska frihamnsinstitutionens utveckling, väl avvägt.

Vad departementschefen meddelat rörande avsedda ändringar i de sjöfartsavgifter, beträffande vilka Kungl. Maj:t beslutar utan riksdagens medverkan, har icke givit riksdagen anledning till något uttalande.

Riksdagen får alltså för Eders Kungl. Maj:t tillkännagiva, att riksdagen antagit ovan införda förslag till förordning angående befrielse i vissa fall från erläggande av lastpenningar.

Stockholm den 9 maj 1922.

Med undersätlig vördnad.